

Atsidavusi knygoms ir žmonėm

Kupiškėnų mintys, Panevėžio apskritis, Kupiškio rajonas

Autorius: Nenurodyta

2011 02 05, psl. 3, 4

Periodiškumas: Kelis kartus per savaitę. Tiražas: Nenurodyta. Šaltinio tipas: Rajonų spauda

Atsidavusi knygoms ir žmonėms

Jolita Pipynienė, Kupiškio rajono savivaldybės viešosios bibliotekos Informacijos ir kraštotyros skyriaus vyresn. bibliografe, kasdien maloniai sutinka čia užsukančius žmones ir padeda jiems surasti reikiamą informaciją, pataria, konsultuoja kompiuterinio raštingumo klausimais. Jos profesionalumą vertina ir kolegės, ir bibliotekos lankytojai. Tai bibliotekininkė, kuri tiki, jog naujosios informacinės technologijos labai reikalingos šiuolaikiskam žmogui, bet jos visgi neišstums įprastinės knygos, su kuria rankose gali jaukiai išsitaityti sofos kamputyje.

Bangulė ALEKNIENĖ

Apie darbą

Pasak Kupiškio r. savivaldybės viešosios bibliotekos direktorės pavaduotojos Linos Matukaitės, Jolita kompetinga specialistė, gerai moka anglų kalbą, turi puikius kompiuterinio raštingumo įgūdžius. Ji nuolat atnaujina žinias. Mielai jomis dalijasi su bendradarbiais, juos konsultuoja. Taip pat veda kompiuterinio raštingumo mokymus lankytojams (per metus vien grupėse apmokė 50 žmonių), organizuoja įvairias jų pritarukimo akcijas. "Jolitos veiklos dėka biblioteka tapo žinomesnė, pakilo jos prestižas", - tvirtino bibliotekos direktorės pavaduotoja.

Prakalbus apie jos darbą su pačia Jolita, pasitekovo pirmąsiais patirė, kad be kolegų paramos ir pagalbos nepavyktų pasiekti gerų veiklos rezultatų. Ji pati jaučiasi esanti puikios komandos dalis. Bendradarbiams yra dėkinga už patarimus, pamokymus. Ypač jų reikėjo pirmaisiais darbo metais. "Tik baigusi universitetą turėjau daug teorinių žinių, o praktinių įgūdžių labai stigo. Vyresnės kolegės ne kartą aiškino ir patarė, kaip reikia rengti darbo ataskaitas, planus, tvarkyti kitus bibliotekos dokumentus. Ir ačiū kartais pamiršdavau pa-

Jolita Pipynienė bendradarbėms pripažino viena iš geriausių rajono bibliotekininkių.

Autorės nuotrauka

sakyti", - kalbėjo Jolita.

Ji taip pat negalinti nepaminti aktyviausių bibliotekos lankytojų, kuriais visada galinti pasiklausti rengdama projekto "Bibliotekos pažangai" renginius. Tai Genė Naujikienė, Irena Kulbokienė, Stasys Skabeikis, Elena Tylėnė, Rima Jurkevičiūtė, Tatjana Ščerbina ir Olga Udrėnė. Kupiškio aktyvi ir stiprausiu draugijai, jos vadovai Kristina Matnonskienė, Medesta Maunin. Vandai Maunienė Jolita dėkinga, kad sėkmingai pavyko įgyvendinti akciją "Prakalbink internetą bibliotekoje", skirtą žmonėms su regėjimo negalia.

"Bibliotekos funkcijos, paslaugos pastaruoju metu labai išsiplėtė dėl naujų informacinių technologijų atsiradimo ir taikymo bibliotekos darbe. Išaugo ir mūsų įstaigos lankytojų poreikiai. Jie pagedauja tikslios informacijos. Kartais žmogus ateina nevisiškai žinodamas, ko jam reikia.

Tuomet lyg koks detektyvas turi jį išklausti, suprasti, ko jis nori, ir surasti. Todėl ir pačiam tenka daug skaityti, susipažinti su įvairia informacija. Juolab kad mūsų skyrius ne tik informacinis, bet ir kraštotyros", - pasakojo apie savo darbą pašnekovė.

Apie skaitytoją ir bibliotekininką

Iš Jolitos kalbėsenos nesunku suprasti, jog ji ankštai, šnekanti biržiečių ar pasvaliečių tarme. Išsiaiškinam, kad ji yra gimusi Biržuose, o pasvaliečių gaidelių jos kalboje galbūt pasitaiko perimti iš mamos, kuri kilusi nuo Pasvalio. Mūsų rajone Jolita atsidūrė po studijų baigimo gavusi, o tiksliau sakant, savo noru pasirinkusi paskyrimą į Skapiškio biblioteką, nes reikėjo derintis prie vyro, kuris buvo paskirtas dirbti į Kupiškį.

Skapiškio bibliotekoje prabėgo dešimt jos darbo metų. "Prieš mane

čia daug metų dirbo Marytė Gabnienė, po to trumpai Giedrė Klabytė. Iki šiol labiau jaučiuosi skapiškėnė nei kupiškėnė. Praėjusią vasarą labai nustebino bučelis vaikų iš Skapiškio, užsukusių į biblioteką Kupiškioje ir susidariusių mane. Maloniai pabendravome. Pažinojau jų senelius, tėvus.

Jie patys tarsi augo mano akyse", - dalijosi prisiminimais pašnekovė. Jolitos nuomone, kaime ir mieste skaitytojas labai nesiskiria. Mieste gali tik jų srautas didesnis, sulauki atykečių ir iš toliau. Pastaruoju metu daug žmonių domisi savo giminėis šaknimis, gimtinių istorijomis. Jai liūdna, kad kaime mažėja žmonių, kad jį palieka jaunimas. "Dažnai pagalvoju, kad garbus amžiaus žmones ryžis sėsti prie kompiuterio verčia ne tik naujos veiklos poreikis, bet ir troškimas bendrauti su vaikais ir anūkiais, gyvenančiais užsienyje.

Nukelta į 4 p.

Visa šeima: Jūra Gendvilienė, dukros Jolita ir Edita bei tėvas Juozapas Gendvilas Biržuose prie savo sodybos apie 1999 m.

Jolita Pipynienė Skapiškio bibliotekoje su buvusia ilgamete šios bibliotekos darbuotoja Maryte Gabnienė, savo patarimais padėjusia žengti į pirmuosius savarankiško darbo žingsnius.

Nuotraukos iš Jolitos Pipynienės asmeninio albumo

Atsidavusi knygoms ir žmonėms

Atkelta iš 3 p.

Dėl to labiausiai jaučiu, kad mokyti žmones kompiuterinio raštingumo yra prasminga", - dalijosi savo išvalgomis Jolita.

Skapiškio bibliotekoje ji įgijo patirties rengti knygų pristatymus, jų autorių susitikimus su skaitytojais. Bibliotekos interjeras buvo pritaikytas ir dailės parodėlių ekspozicijoms. Dažnai ir patys miestelio žmonės jai pasiūlydavo, kieno reikėtų kūrybą viešai pristatyti.

Paklausta, kokie gi svarbiausi šiuolaikinio bibliotekininko bruožai, Jolita nedvejodama vardijo - tai apsiskaitęs, plataus akiračio, išmanantis šiuolaikines informacines technologijas, gebantis analizuoti ir sistematinti informaciją, komunikabilus, mokantis užsienio kalbų, turintis organizacinių gebėjimų žmogus.

Apie pradžią ir ištikimybę

Jei iš naujo reikėtų rinktis profesiją, Jolita pasirinkimo nekeistų. Baigdama mokyklą ne iš karto buvo apsisprendusi studijuoti bibliotekininkystę. "Mokykloje visi dalykai sekėsi labai gerai. Tačiau baigusi vidurinę tėvams pareiškiau, kad eisiu dirbti ir niekur nestosiu. Mama ėmė atkalbinėti. Papasakojo, kad jaunystėje pati labai norėjusi studijuoti universitete, bet negalėjusi. Mano seneliai, tėvai buvo trentiniai. Dėl to mano mama ir tėtis negalėjo siekti aukštesnio išsilavinimo", - pasakojo pašnekovė.

Jolita iš pradžių buvo nutarusi studijuoti istoriją, bet nenorėjo būti mokytoja. Jai buvo sunku viešai kalbėti prieš didesnę auditoriją. Tad daug patrauklesnė ir ramesnė merginai pasirodė bibliotekininkės profesija. Vilniaus universitete Jolita

studijavo 1985-1990 m. "Mano studijos sutapo su labai įdomiu ir neramiu Atgimimo laikotarpiu. Pamenu, kaip pirmą kartą studentai iškėlė tautines vėliavas per Baltijos šalių studentų dainų šventę "Gaudeamus" Vingio parke, kaip jas nuo milicininkų saugojo apsupę žmonės.

1989 m. dvi savaites teko atlikti praktiką Krokuvos Jogailos universitete. Esu laiminga, kad nors akies krašteliu dirstelėjau ne tik į šio universiteto bibliotekos lobynus, bet ir į vienuolynų knygų saugyklas, varčiau aukso raišelėmis rašytus leidinius. Tai buvo ir pirmoji mano kelionė į užsienį. Praėjusią vasarą po dvidešimties metų vėl pasivaikščiojau studentiškais takeliais Krokuvoje. Apėmė toks nenusakomai keistas jausmas, tarsi laikrodį būčiau atgal atsukusi", - dalijosi prisiminimais bibliotekininkė.

Paklausta, ar kompiuteris neištums knygos, Jolita tvirtino, kad taip tikriausiai niekada nenutiks, nebent tolimoje ateityje. Dar yra daug žmonių, kurie knygos niekada neišduos ir į nieką jos neišmainys. Šitiek knygų šiuo metu išleidžiama ir visos jos suranda savo skaitytoją. Susirenka žmonių ir į knygų pristatymus. Pašnekovė apgailestavo, kad biblioteka neturi lėšų savo fondams nuolat papildyti ir negali patenkinti skaitytojų poreikių.

Pati Jolita labiausiai mėgsta skaityti prozą. Poezijos retkarčiais taip pat įsireikia. Pastaruoju metu turinti laiko tik darbui reikalingą specialiąją literatūrą paskaityti.

Nuo pavasario iki vėlyvo rudens ji laisvalaikio valandėles skiria ir savo sodybos aplinkos tvarkymui, gėlynų sodinimui ir priežiūrai. Šis pomėgis, ko gero, iš mamos paveldėtas, ją atpalaiduoja, nuramina. Jolitos gimtieji namai Biržuose taip pat rožynais apipinti, augmenijos apsupti.

